

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris |||
celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXIX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Hic locus nobis diligenter attrectandus, quod pro multitudine comitum in Holſatia, & obscuritate annalium, non sat explicantium cuiusq³ conditio nem, perplexitates aliquot enascuntur. Hic Gerhardus, qui rem gessit, de qua proximè filius erat I. Gerhardi, filium nihilominus & iste reliquit Gerhardum, cum aliquantis fratribus: qui tamen omnes ante virilem aetatem defecerunt, ita ut Gerhardus ille, relictis sacris, quibus erat initatus, & praepositura Lubicensi, quam tenebat, vxorem duxit, ex qua reliquit Iohannem filium: qui, vi literæ eius declarat, ab anno vicesimo ad tricesimum, & circa, supra millesimum & trecentesimum rem gerebat, in quo, quia prolem non reliquit, defecit linea Gerhardi. Gerhardus autem cæcus fratrem habebat Henricum, qui bellum in Thietmarsia infeliciter administrabat: & in compositione rerum, quæ interuenit, vxorem duxit de domo domicolorum de Brunckhorst, filiam fratris Gilberti archiepiscopi Bremensis: ex qua Henricus suscepit filios Gerhardum & Iohannem, quibus initio res tenuis erat. Ille autem Gerhardus, pro magnitudine rerum a se gestarum, cognomen Magni promeruit: initia verò fuere pusilla. Interim verò in Wagria dominatur Iohannes secundus, qui multis erat filiis oneratus, magis quam ornatus: Diuidebat cuiq³ partem suā, ut haberent unde familiam alerent & iumenta. Nam alium prefecit in Todeslo, aliū in Zegeberge, alium in Bramhorst constituit rerum præsidem: Sic enim locum commemorat annales, incertū, si fortè per errorē pro Branstede Brāhorst designetur: Ipse Iohannes Kilonē inhabitat. Dum verò terra multis premeretur regentibus, singulorū ditio breuis, & prouentus erat tenuis. Inde fa-

ctum

ctum est, ut fert militare studium, quod ex indigentia
rapacitas, & ex ea consurgit aduersitas: factumq; se-
runt, ut Adolphus Iohannis filius, qui Zegeberg teneret,
triturantes miserit in horrea cuiusdam militaris cogni-
mento Splijt: cuius genus & nomen ad nostra tempora
durauit: Ille impatiens iniurie, & irrogata in sua vio-
lentiæ, triturantes correptos pedibus truncavit, remi-
sitq; ad dominum mutilatos. Ex Thietmarsia, que ab
olim commixtos habuit militares, à memoria comitum
ibi præsidentium, familia de Reuentlow, sese in Hols-
tiiam collocauit: in quam simul irrogata iniuria excita-
uit virum in ea primarium Hartwicum, vt vindictam
aliquandò meditaretur in Adolphum. Duplex indefa-
ma est, quæ causa virum illum in tam atrox facinus im-
pelleret. Commemorant nonnulli, Gerhardum comitem
Henrici filium, eum qui cognomen Magni promeruit,
tum Rendesborg habitasse, casella granaria, satis re-
rum omnium inopem, qui præter venaticos canes nihil
suum possideret: Nam adolescentie prima tempora
in literis consumpsit, expectans hortatu auunculus ar-
chiepiscopi Bremensis, aut episcopatum, aut magnam in
ecclesia dignitatem. Cumq; auunculus eius defecisset,
nec esset magnoperè, qui in Gerhardum respiceret, ille
se in Rendesborg, venatione contentus, cōtinebat: Hart-
wicus Reuentlow, vir primarius, comitis detestatus ne-
gligentiam, quod à cunctis præteriretur, iumenta sua
illi permisit & arma, vt comitis honore procederet in
publicum. Cumq; accederet iniuria, quam Adolphus co-
mes de Zegeberge intulisset Hartwico, meditatur ar-
cem capere Gerhardus, quem rebus gerendis idoneum
prospexit, in manus tradere. Igitur secreto calle, quem
ille per declivia montis penè solus agnouit, nocturno si-
lentio

lentio iter cum paucis ingreditur, & muris transiens,
in arcem se recipit, Adolphumq; in loco quietis deprae-
hensum capere committitur. Ille ex parte factus, gladium
arripit, & in defensione virili capi non passus, ab inuito
ceditur Hartwico: perinde arx capta traditur Gerhar-
do. Adolescentulum, de more camerarium, Adolphus ha-
buit eiusdem Hartwici filium, quem, ne proditor domini
putaretur, pater necans coniunxit Adolpho: Amborum
visuntur hodie in ecclesia monasterij monumenta.

CAPVT XL.

Est & alia in eundem exitum aliorum narratio.
Tradūt, Hartwicum memoratum Adolphi comi-
tus fuisse arcis praefectum, cum omni familia demoran-
tem in arce: In eum cùm Adolphus atrocem irrogasset
iniuriam, oblitus fortè pudoris in eius coniugem, aut so-
bolem: (res enim non satis explicatur: sed pro magnitu-
dine facinoris, verisimile est, non vulgarem fuisse iniu-
riam, cui tantam vir militaris impendisset vindictam)
exulceratus Hartwicus, cùm doloris esset impatiens,
primo manè fores pulsat cubantis comitis, properatu es-
se opus, vidisse magnum ferarum gregem, quem facilè
sit concludere indagine, si properet: Comitem tū ve-
nationis per cupidum, reserasset fores, ingressum Hart-
wicum confodisse nudulum, & illi, vt diximus, simili cæ-
de iunisse proprium filium. Hac prima calamitas in fi-
lio Iohannis comitis Wagriae: qui prouectioris etatis re-
lictam Erici regis Daniae reginam, uxore defuncta, du-
xit coniugem, ex qua sustulit filios, Christophorum atq;
Iohannem Largum: (res enim obscura est, & in annali-
bus non satis explicita) captum senem vel à filijs vel à
militaribus Iohannem patrem tradunt è Bramhorst in
Kilonem esse perductum, ibi q; diu tentum. Qua ex re
ducor